

TẬP 20

HỒI 196

Quyết Định

Nam Cương, Thập Vạn Đại Sơn.

Phía trước cánh rừng rộng mà Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi vừa mới đi qua, lúc này đang có hơn mười người đang đứng, toàn là tinh anh đệ tử của Phần Hương Cốc do Lý Tuân dẫn đầu, trong đó chỉ có hai người ngoài, đó chính là Lục Tuyết Kỳ và Tăng Thư Thư của Thanh Vân Môn, còn Văn Mẫn thì lại không thấy bóng dáng.

Trong đoàn người này, có rất nhiều người đã tỏ vẻ mệt mỏi, hiển nhiên tuy là người tu đạo, song việc tiến vào vùng đất hung hiểm như Thập Vạn Đại Sơn này đối với họ cũng không phải một chuyện dễ dàng gì. Chỉ có Lý Tuân, Lục Tuyết Kỳ, Tăng Thư Thư mấy người là đạo hạnh cao thâm, sắc mặt vẫn như thường.

Chỉ là lúc này nhìn cánh rừng kỳ dị âm trầm trước mắt, không ai có thể vui vẻ nổi.

Phía trên cánh rừng này, độc vụ chướng khí bốc lên mù mịt, mà phạm vi lại rất rộng lớn, hiển nhiên là không thể ngự không vượt qua, thêm vào đó Lý Tuân đã nói rất rõ, theo truyền thuyết của Nam Cương tộc dân, sào huyệt của yêu thú chính là ở Trấn Ma Cổ Động phía sau khu rừng này.

Khu rừng này, xem ra tuyệt đối không phải tầm thường.

Thiên Gia thần kiếm tán phát ra những luồng sáng lam sắc nhàn nhạt, chiếu rọi thân ảnh lãnh ngạo cô tịch như tuyết của Lục Tuyết Kỳ. Văn Mẫn không có ở đây, nàng chẳng những không nói chuyện với Lý Tuân và các đệ tử Phần Hương Cốc, mà ngay cả đồng môn sư đệ Tăng Thư Thư nàng cũng rất ít để ý tới.

Trên đường đi, cùng sơn ác thủy, độc xà mãnh thú, những thứ khiến người ta phải kinh hồn bạt vía ấy đối với nàng mà nói chỉ bất quá là những thứ không đáng để mặt hoặc là vong hồn dưới kiếm mà thôi. Không ai biết được, trong nội tâm của nàng đang nghĩ những gì.

Lý Tuân không biết, Tăng Thư Thư cũng không biết, lúc này Lý Tuân đang hắng một tiếng với Tăng Thư Thư, thấp giọng hỏi: "... Tăng sư huynh, huynh có biết tại sao Lục sư muội cả ngày trầm mặc không nói gì không? Nàng ấy đang nghĩ gì?"

Tăng Thư Thư ngẩn người, cười khổ đáp: "Lý sư huynh, ta thấy huynh hỏi làm người rồi."

Lý Tuân trở mắt nhìn y, hồi lâu sau mới lắc đầu, cười khổ không nói gì nữa.

Lúc này chúng nhân đều đã mệt nhọc cả ngày, có lẽ định nghỉ ngơi một buổi trước khi vào khu rừng tối. Lục Tuyết Kỳ đơn độc đứng một mình trên một tảng đá, dõi mắt nhìn về phía xa xa. Sau lưng nàng, lúc nào cũng có một vài ánh mắt vô ý hay hữu ý bị thân hình diễm lệ của nàng thu hút.

Lý Tuân đứng bên cạnh Tăng Thư Thư, trầm ngâm một hồi rồi nghiêm giọng hỏi: "Tăng sư huynh, chúng ta mời Lục sư muội ra đây thương lượng xem tiếp theo sẽ hành động thế nào, như vậy có được không?"

Tăng Thư Thư gật đầu nói: "Cũng phải."

Nói đoạn liền quay người bước tới gần Lục Tuyết Kỳ thấp giọng nói một hai câu. Lục Tuyết Kỳ mặt không biểu tình, nghe Tăng Thư Thư nói xong liền liếc về phía Lý Tuân một cái. Lý Tuân cảm thấy ngượng ngùng, chỉ cười khan một tiếng.

Cuối cùng Lục Tuyết Kỳ cũng cùng với Tăng Thư Thư bước lại bên cạnh Lý Tuân. Chỉ thấy họ Lý đang hắng một tiếng nói: "Là như vậy, hai vị, sau khi đi qua cánh rừng này, chúng ta sẽ đến rất gần với sào huyệt của yêu thú. Chúng ta..."

"Lý sư huynh!"

Đột nhiên Lục Tuyết Kỳ lên tiếng ngắt lời y.

Lý Tuân ngẩng người, từ khi vào Thập Vạn Đại Sơn tới nay, đây có thể xem là lần đầu tiên Lục Tuyết Kỳ chủ động nói chuyện với y, bèn ngạc nhiên hỏi: "Có chuyện gì?"

Lục Tuyết Kỳ nhìn y, hai mắt thấp thoáng như phát sáng: "Mấy ngày nay tôi có một chuyện thế nào hiểu được, muốn được thỉnh giáo Lý sư huynh!"

Lý Tuân khẽ gật đầu nói: "Xin Lục sư muội cứ nói!"

Lục Tuyết Kỳ như chẳng hề để ý đến sự khách khí của Lý Tuân, sắc mặt vẫn lạnh lùng như băng tuyết: "Mấy ngày trước, chúng tôi nghe được tin tức ở Phần Hương Cốc đều nói rằng Thập Vạn Đại Sơn là nơi hung hiểm ác địa, ngay cả các vị cũng rất ít vào đây. Nhưng không hiểu sao lần này Lý sư huynh lại hết sức thông thuộc nơi này, lẽ nào

trước đây huynh đã tới đây rồi? Còn nữa, tông tích Thần Thú bí mật như vậy, sào huyết của hắn lại càng không cần phải nói, tại sao Phần Hương Cốc lại biết được tin tức này?"

Lý Tuân thần sắc bất biến, dường như đã liệu định trước Lục Tuyết Kỳ sẽ hỏi thế này, chỉ mỉm cười nói: "Lục sư muội, ta sớm đã nói với mọi người rồi, trước đây Phần Hương Cốc chúng ta đúng là rất ít chú ý tới Thập Vạn Đại Sơn, nhưng từ sau hạo kiếp yêu thú, chúng ta đương nhiên phải chú ý đến nơi này. Còn về sào huyết của yêu thú, cũng là do chúng ta không phải hi sinh không ít tinh anh đệ tử truy theo lũ yêu thú tàn dư mới tìm ra được.

Tăng Thư Thư và Lục Tuyết Kỳ chau mày nhìn nhau, hiển nhiên là đều không tin những điều Lý Tuân vừa nói. Nhưng thấy y nói với vẻ hùng hồn hào sảng như vậy cũng không tiện phản bác, chỉ đành trầm mặc không nói.

Lý Tuân mỉm cười, nhìn hai người nói tiếp: "Nói tới đây, ta lại nhớ ra một chuyện, tại sao vị Văn Mẫn sư tỷ của quý phái lại đột nhiên quay về Thanh Vân Sơn vậy?"

Tăng Thư Thư ngẩn người, không khỏi liếc mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ, sau đó mỉm cười nói: "Chuyện này không phải chúng ta cũng đã nói với Lý sư huynh rồi sao, Văn Mẫn sư tỷ trước lúc đi thì đột nhiên có chuyện, thế nên mới phải trở về ngay lập tức."

Lục Tuyết Kỳ đứng bên cúi đầu không nói gì. Văn Mẫn vì sao phải trở về Thanh Vân Sơn thì ngay cả Tăng Thư Thư cũng không biết được, Kỳ thực xét cho cùng, tự nhiên cũng là vì hôm ấy ở Sơn Hà Điện trong Phần Hương Cốc, Vân Dịch Lam đột nhiên nói ra một câu quan hệ đến Tru Tiên Cổ Kiếm mà ra cả.

Tăng Thư Thư không biết chuyện này, chỉ cười cười cho là chuyện đùa rồi quên đi luôn. Nhưng sau khi Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn thương lượng thì cảm thấy chuyện này không phải tầm thường, sau khi suy nghĩ, cuối cùng cũng quyết định để Văn Mẫn trở về Thanh Vân Sơn bẩm cáo sự tình với các vị sư trưởng, để còn kịp thời ứng biến. Dù sao thì Tru Tiên Kiếm đối với Thanh Vân Môn, đối với thiên hạ chính đạo có ý nghĩa quá lớn, còn thái độ đáng vẻ của vị cốc chủ Vân Dịch Lam này, cũng dường như có chút kỳ lạ, khiến người ta không khỏi bất an.

Có điều chuyện Thú Thần này cũng vô cùng quan trọng, không thể bỏ qua, thế nên sau khi thương lượng, Văn Mẫn trở về Thanh Vân Sơn. Lục Tuyết Kỳ và Tăng Thư Thư vẫn lưu lại, có điều trong lòng hai người, Phần Hương Cốc lúc này dường như có điều gì rất cổ quái.

Lúc này Lý Tuân đã cùng Tăng Thư Thư thương lượng rất lâu, kể hết những chuyện cần phải chú ý cho hai người nghe. Tăng Thư Thư lần đầu tiên nghe được nhiều chuyện

thú vị như vậy, không khỏi đại khai nhãn giới, gật đầu lia lịa, không ngừng hỏi han Lý Tuân.

Lục Tuyết Kỳ đứng bên nghe, không hiểu vì sao lại thâm cảm thấy chán ghét, liền quay người đi ra chỗ khác, ngẩng đầu lên nhìn ra phía xa xa, ngắm nhìn dãy núi kéo dài bất tận.

Không ai biết được phía trước đang có gì chờ đợi bọn họ?

oOo

Thanh Vân Sơn. Đại Trúc Phong.

Buổi sáng sớm, trời mới chỉ tờ mờ sáng, các đệ tử Đại Trúc Phong còn chưa thức giấc, từ trong Thủ Tĩnh Đường vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, một lúc sau, thì thấy Điền Bất Dịch bước ra, trên người vận một bộ quần áo hết sức chỉnh tề, khác hẳn với bình thường.

Chỉ thấy hai mày lão nhú chặt, nhìn có vẻ tâm sự trùng trùng. Tô Như bước đi sau lưng lão, nhìn dáng vẻ hai phụ phụ họ, cũng không biết có phải là dậy sớm hay là cả đêm không ngủ nữa.

Tô Như lúc này thần sắc ưu tư, bước ra khỏi Thủ Tĩnh Đường, đưa mắt nhìn phòng của các đệ tử một lượt, thấy vẫn yên tĩnh thì mới thấp giọng nói: "Bất Dịch, tôi vẫn cảm thấy làm vậy có điều gì không ổn, chỉ bằng chúng ta thương nghị lại xem."

Sắc mặt Điền Bất Dịch lạnh lùng như nước, hai hàng lông mày vẫn không giãn ra được chút nào: "Chuyện này đã không thể hoãn được nữa rồi. Từ hôm chúng ta ở Tổ Sư Từ Đường trở về, mấy ngày nay, tình hình Đạo Huyền sư huynh càng lúc càng kém, ngày hôm qua trên Thông Thiên Phong còn có tin đồn ông ấy đã động thủ với cả Phạm trưởng lão và Tiêu Dật Tài nữa."

Tô Như ngắt người nói: "Cái gì, chưởng môn sư huynh động thủ với người ta? Hai người bọn họ sao lại làm chưởng môn tức giận? Họ có thọ thương hay không?"

Điền Bất Dịch hừ nhẹ một tiếng: "Bọn họ có thể làm được gì chứ, tự nhiên là do thấy Đạo Huyền sư huynh hành vi cổ quái nên mới lên tiếng khuyên ngăn, nghe nói lúc đầu Đạo Huyền sư huynh cũng ngồi xuống nói chuyện tử tế với họ, nhưng không hiểu tại sao lại đột nhiên phát nộ, một chưởng đánh ra làm Phạm sư huynh trọng thương, cũng may tên tiểu tử Tiêu Dật Tài đó là người cơ cảnh, lập tức công Phạm sư huynh chạy đi, thế nên mới không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra."

Tô Như thần người, nhú mày nói: "Tiêu Dật Tài không sao chứ?"

Điền Bất Dịch chấp tay sau lưng, trầm ngâm giây lát rồi nói: "Hắn là kẻ thông minh, hơn nữa đã ở bên Đạo Huyền sư huynh nhiều năm, ít nhiều thì cũng hiểu về ông ấy hơn chúng ta một chút. Có lẽ quá nửa là do đã phát hiện tình hình không đúng, thế nên mới nắm được tiên cơ, thế nên mới may mắn mà thoát được. Có điều, cũng may là hắn cơ cảnh, mới có thể cứu được Phạm sư huynh ra ngoài trị thương, bằng không thì hậu quả khó mà lường trước được."

Tô Như im lặng, sắc mặt biến đổi không ngừng, hồi lâu sau mới nói: "Ông ấy, ông ấy đã biến thành như vậy, tại sao ông còn muốn đi gặp nữa?"

Điền Bất Dịch hít sâu một hơi nói: "Người ta không biết thì thôi, lẽ nào bà cũng không hiểu tại sao ta phải đi gặp ông ấy hay sao?"

Tô Như thấp giọng nói: "Nhưng, ông ấy... chưởng môn sư huynh giờ này đã tâm ma nhập thể, không ai biết ông ấy sẽ làm ra những chuyện gì, hơn nữa đạo hạnh của chưởng môn cao thâm vô lượng, lần này ông mạo hiểm đến đó, tôi chỉ sợ, chỉ sợ..."

Nói tới đây, thanh âm của Tô Như càng lúc càng nhỏ lại, cuối cùng thì vô cùng khó nghe, hiển nhiên là chính bản thân bà cũng không muốn nói ra miệng.

Điền Bất Dịch thở dài một tiếng, quay lại nhìn Tô Như, đưa tay ra nắm lấy tay Tô Như, nhẹ nhàng nói: "Cả kiếp này chỉ có hai vợ chồng, tôi đương nhiên biết bà đang lo lắng điều gì. Có tấm lòng này của bà thì dù có xảy ra chuyện gì tôi cũng không để ý..."

Tô Như nhú mày, hừ nhẹ ngắt lời: "Ông nói lung tung gì đấy!"

Điền Bất Dịch khẽ gật đầu, trầm mặc không nói gì: "Bà cũng biết đó. Bí mật của Tru Tiên Cổ Kiếm vốn là điều cơ mật tối cao của Thanh Vân Môn chúng ta, chỉ có một mình chưởng giáo chân nhân biết được. Chỉ là trong trận chiến Man Hoang năm đó, ta, Tăng Thúc Thường và mấy người nữa cùng với Vạn Sư huynh quyết chiến Vạn Lý Hoàng Sa, do cơ duyên xảo hợp nên mới biết được bí mật này. Về sau mấy người chúng ta đều phải ở trong Tổ Sư Từ Đường thề độc rằng cả đời này tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài."

Tô Như thở dài: "Tại sao đột nhiên ông lại nhắc tới chuyện này? Năm đó tôi cũng có mặt ở đó, cũng thề độc như ông, làm sao mà không nhớ chứ."

Điền Bất Dịch nghiêm mặt nói: "Từ khi Thanh Diệp Tổ Sư lưu lại văn bia cảnh cáo, tổ sư các đời trước không ai là không nhiều lần nhắc nhở, Tru Tiên Cổ Kiếm không thể dùng bừa. Trên văn bia của Thanh Diệp Tổ Sư cũng ghi rất rõ ràng, trong Tru Tiên Cổ Kiếm có hung khí vô thượng, người sử kiếm tâm trí không kiên định, căn cơ không ổn cố,

ắt sẽ nhập vào ma đạo. Giờ đây Đạo Huyền sư huynh phát sinh nhiều dị tượng như vậy, ta chỉ e rằng lời của tổ sư đã ứng nghiệm."

Tô Như cúi đầu, im lặng không nói gì.

Điền Bất Dịch ngẩng đầu nhìn trời, xa xa sau áng mây mù, bóng Thông Thiên Phong ẩn ẩn hiện hiện giữa làn mây.

"Nhiều năm nay, Đạo Huyền sư huynh lao tâm khổ tứ vì bản môn, làm cho Thanh Vân Môn của chúng ta ngày một hưng vượng, đến nay đã có thể ngạo thị thiên hạ, lãnh tụ chính đạo quần hùng." Thanh âm của Điền Bất Dịch đột nhiên lại có vài phần cảm khái: "Tôi cũng đã nghĩ rất kỹ rồi, năm xưa dù là Vạn sư huynh ngồi vào vị trí chủ môn, chỉ sợ vị tất cũng tốt hơn Đạo Huyền sư huynh bây giờ."

Thân hình Tô Như khẽ run lên, thấp giọng nói: "Bất Dịch.."

Chỉ là những lời phía sau, bà như muốn nói mà lại không thể nói ra.

Điền Bất Dịch chấp tay sau lưng, trên mặt lộ vẻ thất vọng nói: "Rất nhiều năm nay, ta tuy vẫn âm thầm cung phụng linh vị của Vạn sư huynh, nhưng đối với Đạo Huyền sư huynh, ta lúc nào cũng bội phục, tuy rằng bình thường chúng ta có hơi khắc khẩu, nhưng hành vi xử sự của ông ấy, ta trước nay không hề có ý kiến, dù là mười năm trước ông ấy có dùng Tru Tiên Kiếm bức lão Thất phải..."

"Bất Dịch, đừng nói nữa!" Tô Như đột nhiên quát lên, không biết vì sao, hai mắt bà chợt đỏ lựng lên.

Cơ thịt trên mặt Điền Bất Dịch giật giật, miễn cưỡng nở một nụ cười gượng gạo, nhưng thoáng nhìn cũng biết chẳng có chút tiểu ý nào, chỉ có đau lòng mà thôi: "Trên đời này người hiểu tôi nhất chỉ có bà thôi. Trận chiến mười năm trước, tôi, tôi.." Lão thở dài một tiếng: "Ta thật không nở... lão thất! Trong đám đệ tử, tên tiểu tử đó là thuận mắt nhất, nhưng cuối cùng vẫn... ôi..."

Cùng với tiếng thở dài, hai người đều không nói gì nữa, một hồi lâu sau đó, Điền Bất Dịch mới cười khổ một tiếng: "Sau chuyện đó, trong lòng tôi cũng vô cùng bất mãn với Đạo Huyền sư huynh. Lão Thất là do tôi nuôi lớn cả mười năm, lẽ nào tôi không biết hắn là người thế nào? Có chuyện gì thì cũng là do tôi dạy hắn, nói không chừng còn có thể có cơ hội cho hắn thay đổi. Nhưng một kiếm kia chém xuống, hắc hắc... Lão Thất thì không sao, nhưng lại hại chết một Bích Dao. Một kiếm ấy thật tốt, lão Thất phản thì đã phản rồi, với tính tình quật cường của hắn, chỉ e cả đời này, cả kiếp này cũng không thể vãn hồi..."

"... Thế nhưng mấy năm nay, mỗi lần ta phản tỉnh, nghĩ lại chuyện này, tự hỏi nếu như ta ở vị trí của Đạo Huyền sư huynh, một kiếm ấy ta có trăm xuống hay không?"

Tô Như chăm chú nhìn trượng phu, không nói tiếng nào, chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay lão, vuốt nhẹ lên mu bàn tay như muốn an ủi.

Điền Bất Dịch cười buồn, nhìn Tô Như nói: "Nếu đổi lại là ta, chỉ e ta cũng sẽ chém ra một kiếm ấy."

Tô Như giống như đã biết trước đáp án, cúi đầu im lặng.

Điền Bất Dịch cũng trầm mặc hồi lâu, đôi mắt nhìn về phía Thông Thiên Phong xa xa.

Một hồi sau, Tô Như chợt lên tiếng: "Nếu tâm ý ông đã quyết, hay là để tôi cùng đi với ông!"

Điền Bất Dịch lắc đầu nói: "Bà không đi thì hơn, người càng nhiều lại càng khó nói chuyện. Đạo Huyền sư huynh biến thành như vậy cũng đều là vì thiên hạ thương sinh và Thanh Vân Môn này, tôi không biết thì thôi, nhưng đã biết bí mật này thì tuyệt đối không thể tọa thị bàng quan được, thế nào cũng phải đi xem có thể cứu vãn được không. Chỉ hy vọng Đạo Huyền sư huynh đạo hạnh thâm hậu, có thể tỉnh ngộ trước bờ vực, bằng không..."

Lão nói tới đây thì thanh âm trở nên nhỏ như tiếng muỗi vo ve.

Tô Như nhìn lão, đột nhiên mỉm cười, vẻ lo âu sâu muộn trên mặt dường như đã biến mất, thay vào là một sự ôn nhu vô hạn: "Được rồi, ông đừng nói nữa!"

Điền Bất Dịch đã ở bên bà ta nhiều năm, tâm ý sớm đã tương thông, lúc này, lão chăm chú nhìn Tô Như, cuối cùng thì cũng không lên tiếng nói gì, chỉ khẽ gật đầu, rồi chậm rãi quay người, trong ống tay áo bắt đầu lấp lánh ánh sáng đỏ rực.

Mất thấy Điền Bất Dịch sắp dùng Xích Diễm bay đi, Tô Như đột nhiên gọi một tiếng: "Bất Dịch..." Thanh âm tuy không cao, nhưng lại bao nhiêu tình cảm tích tụ đều tập trung cả vào hai chữ ngắn ngủn ấy.

Điền Bất Dịch quay đầu lại nhìn thê tử, chỉ thấy Tô Như vẫn có vẻ không nỡ, trong mắt lấp lánh ánh lệ. Hồi lâu sau, Điền Bất Dịch đột nhiên nhoẻn miệng cười, vẫy vẫy tay, hai môi khẽ giật giật nhưng cuối cùng cũng không nói nên lời, quay người phóng ra Xích Diễm Tiên Kiếm, đằng không lao vút đi.

Ánh sáng đỏ của Xích Diễm rạch ngang bầu trời, phi thẳng vào giữa màn mây mù.

Chỉ còn lại một mình Tô Như đứng thần thờ nhìn về phía chân trời, không biết đã đứng bao lâu, cũng không biết từ lúc nào trên mái tóc của bà đã điểm mấy giọt sương sớm, long lanh như những hạt trân châu bảo ngọc.

- o O o -